Scânteia dintre polii contrastului

On Februarie 03, 2013

Configurează-ți traseul existențial, fără să denaturezi factorul de amplificare a propriei tale evoluții.

Mă găseam în situația unui rătăcitor plasat într-o lume fără frontiere, haotică și fragmentată, în căutarea a ceva în care să cred și de care să mă atașez. Fără nicio direcție, mă simțeam prins într-un context dominat de contradicții și paradoxuri, o deconectare ușoară de la o obișnuință savuroasă. Provocarea dificilă prin care treceam putea fi percepută drept topirea lentă a unei motivații continue, a unei energii care mă umplea până când se revărsa, o scădere a capacității mele de înțelegere a lucrurilor, a lumii, a timpului, dar mai ales a Omului din mine.

Uneori viața este o încercare de a reda imposibilul unei relații cu o lume mai largă, într-o neîntreruptă rotire de carusel. Într-un fel, trăiam senzația deconectării de la elementul care mă definea, care mă împlinea țâșnind din mine ca un izvor, dar curgea neîncetat în direcția opusă cursului firesc. Era rezultatul unui conflict cu mine însumi, derutant ca o furtună care-mi risipea liniștea interioară. Intensificarea unui Ego hipertrofiat, extrem de confuz și vulnerabil.

Ceva ce se risipea într-un spațiu infinit, apoi se reîntorcea. O diminuare a energiei care ajungea la zero, începând apoi să crească din nou, însă în sens contrar. După ce atingea o nouă valoare maximă, de sens opus primei, descrește iarăși ajungând la zero. Un ciclu care se repeta tot mai des, mai dezlânat, mai imprevizibil, pentru a întări acel nefiresc al evoluției mele, pentru a mă păcăli tot mai mult - efectul advers al unei judecăți suspendate, a unei reacții neintenționate.

Nu mai puteam deosebi adevărul de fals, iluzia de realitate. Cine m-ar fi studiat cu atenție, un observator fin precum Dostoievski sau Balzac, m-ar fi plasat într-un context impregnat de confuzii, nefavorabil curiozității mele intelectuale anterioare, amplificat de neputința de a studia, de a mă cultiva în toate sensurile. Demonul neclarității îmi învăluia în mod abuziv cunoașterea, întreaga ființă, afectând tot mai mult gradul meu rentabilitate și factorii de care depindea leadershipul.

Un ansamblu de regres și involuție rapidă aducătoare de previziuni sumbre, caracteristice acelui moment greu și încordat ca o strună de vioară, subțire și tăioasă, reflectând tot mai vizibil o formă a disperării duse la limită. O eroare asumată? Un avertisment? Un *temporisation* a capacităților mele dus până la extrem?

Leadership: Poți să te privești dintr-o perspectivă mai largă decât aceea a propriei vieți, identificându-te cu o realitate a cărei forță constă tendința ei de a se opune oricărei forme de înțelegere?

Nimeni nu ar fi putut înțelege logica vieții mele decât țintind spre idealul unei rațiuni eliberate de tensiunea emoțiilor, punând în discuție conceptul de "realitate avansată". După cum Gobsec, cămătarul din opera lui Balzac se juca cu victimele lui, toți acei oameni chinuiți de neajunsuri care veneau disperați să împrumute bani de la el, tot astfel și eu simțeam că cineva se joacă cu mine, dominându-mă prin superioritatea sa.

O voință malignă, cămătărească, o conștiință majoră, înșelătoare, cercetându-mă cu cruzime, atrăgându-mă forțat ca un magnet numai pentru a sorbi cu nesaț din mine și ultima picătură

de lumină, profunzimea propriei mele gândiri, miezul identității mele. O insuficiență a funcționării mele? Viața este o realitate desenată de un inginer care face minuni și își împărtășește invențiile prin intermediul unei negații: nimic din ceea ce crezi că știi despre lume nu este al tău, iar ceea ce știi despre tine se transformă în incertitudine și suspiciune.

Ceva nedrept și exagerat în mijlocul cunoașterii mele. Un fenomen electric, ca o aurora boreală, care provoca o senzație intensă, dar furtunoasă. Un supracurent în instalația care aprindea dintr-o dată LED-ul uriaș al progresului și evoluției mele, apoi îl stingea la scurt timp, fără să mai pot da "restore". Scânteia dintre polii contrastului, semnalul unei stări de incertitudine, o dorință de exploatare a realității transformată rapid într-o vâlvătaie, stingându-se apoi la fel de ușor cum a apărut, în întuneric.

Ceva îmi denatura factorul de amplificare al propriei mele evoluții. Eram obsedat de ideea de a poseda tot mai multă știință. Şi totuși, chinuit de acest simțământ cu zimți foarte fini, al inutilității și abandonului, eram în așteptarea izbăvitoarei reveniri. Un LED roșu care se stingea și se aprindea repetat - la un influx electric extern.

O realitate a cărei forță constă în tendința ei de a se opune oricărei forme de înțelegere este o entitate condusă de legi eterne, necunoscute încă omului de rând, o entitate nevăzută și ale cărei principii de funcționare rămân un mister pentru lume. Iar eu exact asta încercam să fac: să înfrunt o realitate care agresa viziunea mea asupra lumii.

Leadership: Te resemnezi în fața predestinării de a aparține unei existențe care își modifică permanent realitatea, cel puțin ca posibilitate de trăire a unui mod de a cunoaște ceea ce îndeobște nu se cunoaște?

Te lași prins într-un context dominat de contradicții și paradoxuri? Care este factorul care contribuie la topirea lentă a motivației tale continue de a fi mai bun? Trăiești senzația deconectării de la elementul care te definește? Îți plasezi identitatea într-un context impregnat de confuzii? Ce anume denaturează factorul de amplificare al propriei tale evoluții?

Dacă nu vrei să trăiești senzația deconectării de la elementul care te definește, atunci apără-ți Ego-ul. Conștientizează-ți limitările în acele situații în care avansezi cu pași repezi spre noi posibilități de a înțelege mai bine semnificația unui conținut, integrându-l într-un sistem propriu de valori și conferindu-i sensuri personale. Nu te grăbi, nu-ți diminua energia în drumul tău de a deveni mai performant.

Așa cum hipertensiunea crește vulnerabilitatea organismului la condițiile meteo extreme, tot astfel și tu, dacă te lași învăluit de incertitudine în modul tău de a percepe și interpreta realitatea, funcționarea ta va scădea sub gradul de acceptare a lucrurilor ce pot fi schimbate. Personalitatea ta va avea de contracarat un permanent bruiaj al gândurilor și al reacțiilor exterioare la stimuli de tot felul care vin și pleacă. Un clipocit permanent, un bruiaj care nu îți permite niciodată să avansezi spre perfecțiune.

A trăi un mod de a cunoaște ceea ce îndeobște nu se cunoaște înseamnă să te cufunzi într-o poveste captivantă, plină de resurse, al cărui subiect plin de mister este propria ta minte pe care vrei o întinzi dincolo de granițele sale.

Scânteia dintre polii contrastului reliefează existența acelui conflict dintre realitate și putința de a o înțelege, care poate determina stagnarea și chiar involuția.

Când încerci să te înțelegi mai bine din prisma a ceea ce trăiești, punând în prim plan o cauză intelectuală și imaterială care face ca un lucru să fie ceea ce este, precum și mijloacele

prin care vrei să-l cunoști, va trebui să te întrebi: cât anume provine din realitate și cât anume din conștiință? Ce anume este efemer și ce anume este constant?

Source: https://neculaifantanaru.com/scanteia-dintre-polii-contrastului.html